

Loučení se zimou

Pískající led a brusle. Bude dneska koupel?

První sklouznutí na dlouhých bruslařských nožích bývá opojné. Ke kráse okamžiku přispívá kouzlo české krajiny, která při pohledu z hladiny jezer, nádrží či řek dostává zcela nový rozměr. Průjezdy pod mosty, skrz vesnice i města, objevování zátok a kaňonů, to všechno dělá z dálkového bruslení unikátní dobrodružství, při němž můžete zažívat neobyčejně krásné chvíle. Dokud se neproboříte...

text Jan Vlášek / foto Tomáš Binter

Sedíme na břehu Vranovské přehrady na dohled hradu Bítov. „Krásně hoří, co? Ještě že jsme nakonec našli ten zapalovač!“

Oheň jsem rozdělal za pomoci starých účtenek, které jsem našel v peněžence. Ale hoří, a to je důležité, protože co by to bylo za bruslařskou výpravu bez ohně a buřtů. Nůž jsme zapomněli, takže buřty nařezáváme ostřím brusle. Po půl dni stráveném na zamrzlých řekách Dyji a Želetavce chutnají náramně. V poklidném tempu jsme dnes nabruslili něco přes padesát kilometrů.

„Bruslení u nás má obrovskou tradici, která ovšem postupně vymizela, bruslení nějak vyšlo z módy,“ vypráví Honza Stodola, jedna z ústředních postav českého dálkového bruslení. „Každý si vybavuje fotky zamrzlé Vltavy v Praze obsypané bruslaři. To bylo za první republiky. Taky v Rychlých šípech jsou výpravy na bruslích barvitě popsané. Ještě v padesátých, šedesátých letech se na každém rybníku hrál hokej, stačilo stlouct z prken mantinely. To dnes už neuvidíš.“

NEJSOU BRUSLE JAKO BRUSLE

S Honzou nejsem na ledě poprvé a určitě ani naposled. Je studnicí vědomostí o ledu a bruslení na českých rybnících, řekách, přehradách a jakékoliv zamrzlé vodě vůbec.

„Moje máma ve čtyřicátých letech bruslila z Modřan na Vyšehrad po Vltavě, takže jsem to měl asi v krvi. Jak to šlo, byl jsem někde na rybníku. Ale ten první velký výlet přišel v osmnácti,“ vypráví Honza o začátcích své záliby, ze které se stala životní láska. „Byl jsem u někoho na chalupě na Orlíku a napadlo mě, že pojedu na bruslích po Otavě do Písku. Takže jsem to vzal po Vltavě na Zvíkov, tam jsem odbočil na Otavu, jenže na dalším soutoku jsem si spletl Otavu s Lomnicí. Lomnice je totiž na soutoku větší, takže jsem pokračoval po Lomnici a skončil místo v Písku někde v lese u potoka. Žádné GPS přístroje a mobily nebyly, mapu jsem neměl. Navíc jsem vyrazil v obyčejných kanadách (*běžné brusle na hokej – pozn. red.*).“

Abyste rozuměli: řeč není o bruslení, jak ho známe, nýbrž o dálkovém, případně nordickém bruslení.

Obruslení v přírodě, během kterého lze za den ujet desítky kilometrů a nepotkáte přitom člověka. O sportu, který u nás provozuje málo lidí, ale který je skrz přátelskou komunitu otevřený všem, kteří o něj projeví zájem.

Používají se bruslařské nože, k nimž může být připevněno běžkařské vázání. Díky tomu můžete bruslit v běžkařských botách nebo třeba v pohorkách. Což se hodí, protože cestou můžete potkat překážky, které budete muset obejít po břehu. Někde může led chybět, případně je slabý či zavátý sněhem. Nebo budete chtít přeběhnout přes hráz na další rybník či obejít jez. V takovém případě brusle lehce odepnete z nohy a poté zase nacvaknete. Jednoduché a elegantní řešení.

„O nějakých nordických bruslích jsem tehdy neměl samozřejmě páru,“ pokračuje Honza ve vyprávění o své trnité cestě bruslařským životem.

„Někdy začátkem devadesátých let jsem vyrazil vlakem z Modřan zabruslit si na soutok Vltavy a Sázavy. Na nádraží v Davli jsem si všiml jednoho chlapíka. Jak jsme přišli k vodě, nacvaknul brusle a zmizel. Já šněroval kanady jak blázen,

ZRCADLO. Ideální skluz a zrcadlící se krajina – dálkové bruslení může být fantastický zážitek. S oblevou můžete zažít třeba jízdu po vrstvě vody.

DŘEVĚNÁ HŮL. Nedílná součást výbavy dálkových bruslařů slouží k průzkumu ledu.

NA DNO. Honza Stodola měří holí nejen sílu ledu ale třeba i hloubku vody v Želivském meandru.

a když byly konečně zavázané, vyrazil jsem za ním. Dojel jsem ho v místě, kde bylo potřeba něco obejít, jenže on jen vycvaknul brusle, kousek přeběhnul, nacvaknul a znovu zmizel. Když jsem si ho pak vyčkal na cestě zpátky, ukázalo se, že to je Vladimír Žadkevič – náruživý bruslař rusko-českého původu, za totality žijící ve Švédsku, fakt legenda. Dali jsme se do řeči a krátce na to jsem si od něj pořídil první nordické brusle. Od té doby to se mnou bylo jasné...”

Setkání Honzy a Vladimíra přerostlo v přátelství stmelené láskou k ledu. „Jezdil jsem za ním bruslit do Švédska, absolvoval jsem s ním pár dálkových závodů, hodně jsme toho spolu nabruslili. V roce 2010 se Vladimír bohužel utopil v zátoce pod Vyšehradem – kousek od míst, kde se narodil. Bylo mu sedmdesát let.“

LED, KTERÝ NÁM ZÁVIDÍ

Ačkoliv se může zdát, že u nás pro nordické bruslení nejsou vhodné podmínky, led najdete na různých

PROJÍŽDÍŠ ZÁTOKAMI, VESNICEMI, MĚSTY, POD MOSTY, MEZI LESY A LOUKAMI...

místech po celou zimu. Sezona začíná kolem poloviny listopadu, končí třeba až koncem března. A nabízí zážitky, které nám závidí i severské národy.

„Skandinávci mají na bruslení ideální podmínky, ale jejich krajina je dost monotónní. Jezera, jezera a zase jezera obklopená lesy. Zato u nás najdeš všechno a můžeš vyrazit po řekách i na několikadenní túry. Třeba z Orlíku po Otavě do Písku, z Davle po Sázavě až do města Sázava, z Prahy po Berounce do Nižboru, nádherná je Zlatá stoka

nad Veselím nad Lužnicí. Dá se najít i spousta dalších nádherných scénérií. Místy využíváš náledě, což jsou zamrzlé okraje řek u břehů, nebo přelézáš a obcházíš jezy. Tam, kde je řeka klidná, bruslíš po celé šíři. Projíždíš divokými kaňony, zátokami, vesnicemi i většími městy, pod mosty, mezi lesy a loukami,“ nadšeně popisuje Honza.

Připomíná i divy, které s přírodou dokáže led: „Kry, krápníky, rostliny obalené jinovatkou, zvířata zamrzlá pod ledem, hnízdiště ptáků úzkostlivě střežících si zbytek vodní hladiny. A když se krajina při západu slunce zbarví do červena! Nezapomenutelné chvíle.“

Já sám jsem se poprvé postavil na led před čtyřmi lety na Orlíku pod Zvíkovským hradem. Na Honzově webu jsme tehdy s kamarádem našli pár rad, jak se na ledu chovat. Do báglu jsme přibalili prádelní šňůru a do igelitových pytlů nacpali náhradní oblečení. Ještě jsme koukli na návod, jak se po proboření ledu vyškrabat z vody, a vyrazili jsme.

Živě si vybavuji, jak jsme autem přejížděli most přes Otavu a v hloubce pod námi zahlédli zamrzlou řeku. Vypadala z té výšky děsivě, připadalo nám to jako animace z nějaké dobrodružné počítačové hry.

Když jsme sešli dolů, ocitli jsme se úplně sami a notnou chvíli si dodávali odvahy. První kilometry po hladkém černém ledu nás provázela směsice strachu a opojení. Pořád jsme zkoumali, jak je led tlustý a zda nás unese. Postupem času jsme se víc a víc osmělovali a pomalu se začali rozhlížet kolem. Putovali jsme po zátokách Orlické přehrady, zkoumali skály, pozorovali labutě. Pak jsme na břehu zahlédli tábořiště, rozdělali oheň a upekli si buřty. Celý den jsme nepotkali živáčka. Bylo to tak nečekané a intenzivní, že jsme další den vyrazili znovu.

S PROBOŘENÍM SE POČÍTÁ

„Pro mě je to nádherný pohyb v přírodě na místech, kam se jinak nedostaneš. Je potřeba mít k ledu respekt, alespoň

... A POKAŽDÉ, KDYŽ JDEŠ NA LED, MUSÍŠ POČÍTAT S TÍM, ŽE SE MŮŽEŠ VYKOUPAT.

teoreticky vědět, jak se chovat, a mít s sebou základní vybavení. A pokaždé, když jdeš na led, prostě musíš počítat s tím, že se můžeš vykoupat,“ vysvětluje Honza svůj přístup.

Nestává se to často, ale potkat to může kohokoliv na ledě jakkoliv silném: proboření. Neboli, jak říkají dálkoví bruslaři: koupel. Slovo koupel je pro ně asi tak samozřejmé jako pro cyklistu pád. Něco, co nevyhledáváte, ale co se čas od času přihodí. A na co je tedy potřeba být připraven.

Riziko proboření je jedním z hlavních faktorů, proč se lidi na zamrzlé vodní plochy zrovna nehrnou. Přitom s bruslením je to podobné jako třeba s lezením po horách, potápěním nebo jízdou na kole: na skály nevyrazíte bez lana, na kolo si rozumní lidé vezmou helmu a než se poprvé vyrazíte potápět, možná si přečtete někde na internetu pár doporučení.

„Snažím se dopředu zjistit stav ledu,“ říká Honza. „Dnes už není problém na internetu dohledat informace z různých meteorologických stanic s historií hodně dní nazpět a zjistit, jak se měnila teplota v dané lokalitě. Na velkém množství nádrží jsou navíc webkamery. Z toho si lze udělat první obrázek, pak stačí kouknout na aktuální počasí a můžu vyrazit. I tak se ale stane, že přijedu k řece a led tam není, nebo je tenký, případně zapadaný sněhem. To je prostě součást dobrodružství.“

Pokud led na vytipovaném místě najdeme, je potřeba ověřit jeho

BRUSLAŘOVA KOUPEL.
Nepříjemný pád do
mrazivé vody.

MATNÝ. Nezvyklá podoba
ledu, po níž se ale bruslí
poměrně ztěžka.

LESKLÝ. Tenká vrstvička
vody na hladkém ledu dává
jždě kouzlo a lehkost.

MRÁZ. Na ledě se
setkáte s krásou,
ale i s krutostí

V NEDOHLEDNU.
Za den urazí dálkoví
bruslaři klidně přes
sto kilometrů.

PRASKLINY. I silný
led praská a skýtá
nebezpečná místa.

TVRDÝ DOPAD. Stačí
přehlédnout drobnou nerovnost
a pádu se nevyhnou ani ti
nejzkušenější.

PŘESKOK.

Nejsnazší způsob, jak překonat nebezpečné praskliny mezi ledovými deskami.

skutečný stav. K tomu se používá jakákoliv dřevěná tyč. „Když ji nemáš, uřízneš si ji hůl třeba z lísky, které u nádrží rostou skoro všude. Tyč nejdřív zkalibruješ, tedy prvními údery do ledu zjistíš, jakou silou jej prorazíš nebo neprorazíš, a při jakém úderu udává led jaký tón. A pak během bruslení porovnááš aktuální situaci s tou, při které jsi na led nastupoval – opět pomocí úderů tyčí do ledu.“

Když mi Honza popisuje, jak lze také zjistit sílu ledu, koukám jak puk. Kdosi totiž sestavil tabulku určující závislost výšky tónu, který led vydává, na jeho síle. Čím vyšší tón, tím tenčí led. „Jestli máš absolutní hudební sluch a poznáš, jakým tónem led zpívá, pak víš přesně, jak je silný,“ směje se Honza a mně se vybaví zážitek z naší první výpravy, kdy na jednom místě led začal pískat. „No, tam jste měli asi štěstí. Poslední okamžiky před probořením je slyšet

opravdu vysoký tón, pak už zpravidla přichází koupel.“

Ledová plocha chystá i spoustu dalších pastí, které lze s přibývajícím zkušenostmi vysledovat. Slabší led bývá třeba tam, kde se točí vítr, případně v místě přítoků, odtoků, dále pod mosty, nebo na místě, kde vyvěrá ze země metan. Při proražení metanové kapsle lze plyn zapálit. Když je ložisko plynu velké, ohřejete si na něm klidně i kafe, a pokud máte extra štěstí na bohaté naleziště plynu, zvládne takový oheň opět i pár buřtů.

„Většinu věcí zjistíš dopředu, zbytek vidíš na místě. I tak se ale může stát, že ke koupeli dojde. Pak je nejdůležitější nepanikařit. V klidu se položíš na vodu, jako když plaveš, bodce zabodneš do ledu a jako tuleň nebo mrož se vysoukáš na led. Ideálně do směru, odkud ses do koupele dostal, protože tam tě led ještě unesl.“

Když led praská dál, nezbyvá než pokračovat, dokud praskat nepřestane. „Nebo dokud se nedostaneš na břeh,“ popisuje Honza techniku, kterou jsme před pár hodinami měli možnost vidět na vlastní oči. Poprvé v životě se koupal náš kamarád Jelen a bez větších problémů se za pomoci bodců za necelou minutu dostal z vody ven.

V NÁDHERNÉ PASTI

S Honzou jsem se poprvé viděl loni. Pořizoval jsem u něj vyprošťovací bodce a pár dní nato jsem s ním vyrazil na výpravu na Tajemné jezero – souřadnice této vodní plochy si dálkoví bruslaři nechávají pro sebe. Hladký černý led v opuštěné krajině tehdy ještě zvýšil můj zájem o led a vše kolem něj.

Nebruslil jsem dobrých patnáct let. Před tím občas s tátou na Štvanici, což mi samozřejmě nijak super nepřipadalo. Na zamrzlé nádrže jezdím totiž s ledoběžkou, což je dost netradiční přibližovadlo, vlastně koloběžka na sněh.

Takže když se Honza zeptá, kdy konečně začnu bruslit, moje odpověď je jasná: „Co třeba hned?“ První zacvaknutí boty do nože. První dost nejisté odrazy. Pohybuji se hodně vratce, divně se na bruslích potácím. Postupně se mi ale nohy přestanou na nožích viklat, a když se mi povede delší skluz, je to jako... Ani nevím, jak to popsat, nikdy jsem nic podobného nezažil. Prostě paráda.

Když dojíme buřty, snáší se na Vranovskou přehradu vločky sněhu a na krajinu padá tma. O chvíli později se už parta kamarádů tísni v dodávce, každý z nás s dalším unikátním zážitkem ze zamrzlé krajiny. Z ledové plochy, kde se můžete rozjet jakýmkoliv směrem kamkoliv, dokud vás voda nezastaví. Takových míst jsou u nás v zimě stovky a jsou otevřeny všem. A to je na tom možná nejkrásnější.

Jsem v pasti, stejně jako Honza před pětatřiceti lety. A jsem za to vděčný. ●

Autor je předseda Českého svazu koloběhu.

Více informací o dálkovém bruslení na www.dalkovebrusleni.cz

JEDNÍM SMĚREM. Dlouhá jízda korytem řeky je pravý cestovatelský zážitek

Jak neskončit na dně Orlíku

Svoje první proboření a bezmála poslední chvilky v životě popisuje fotograf **TOMÁŠ BINTER.**

První proboření, to je pro dálkové bruslaře milník. Kdykoliv na to přijde řeč, připomíná to pubertu a hovory o ztrátě panictví. Kdo z bruslařů se ještě nepropadl, ten po tom touží a zároveň se bojí. Kdo už to má za sebou, hýří historkami a rozdává rozumy.

I když ledové kilometry letos už počítám na stovky, jsem pořád ještě začátečník, a na svoje „poprvé“ jsem teprve čekal. Podobně jako v pubertě za holkami, i na led vyrážím vybavený jak teoreticky, tak prakticky – znám taktiku sebezáchrany a mám i vyprošťovací bodce. Přesto, obtěžkán drahým fotoaparátem a objektivy doufám, že zrovna dnes na to nedojde.

NA ORLÍK!

V pondělí stihneme osmdesát kilometrů na vodní nádrži Nechanice mezi Kadani a Chomutovem. V úterý probruslíme pražský soutok Vltavy a Berounky. „Co ve středu?“ vyptávám

se Honzy. Už toho mám pro reportáž nafoceno dost, ale chtěl bych ještě něco přidat. Ve skrytu duše myslím na Orlík – na bruslích jsem ho nikdy nezažil a na fotky by to bylo skvělé. Takže když přijde večerní esemeska – odjezd v 7.30 směr Orlík –, neváhám ani minutu.

Vyrážíme ve třech. Je pošmourné ráno a začíná obleva. Máme poměrně přesné zprávy o stavu ledu z předchozího dne, všemožná meteorologická data z noci a s sebou nejzkušenějšího bruslaře v Česku.

Očekáváme jízdu na vrstvě vody, což je jeden z vrcholných bruslařských zážitků. S oteplením se totiž na hladkém černém ledu vytvoří tenká vrstvička vody – stačí jeden odraz a člověk ujede desítky metrů. Už jsem to zažil na menších vodních plochách, a jestli tohle nastane na Orlíku, nemůžu si víc přát.

S nástupem na led nás čeká zklamání – povrch není tak dokonalý.

Zbytky sněhu vytvořily matnou měkkou vrstvu a místy vzniká takzvaný dvoják, tedy dvojitá vrstva ledu, kdy na původní vrstvu ledu naprší a nová vrstva vody opět zmrzne. Právě na dvojáku se bruslí poměrně ztěžka.

Opatrně ukrajujeme první metry. I když by se mohlo zdát, že dálkoví bruslaři hned chamtivě hltají kilometry, ve skutečnosti první průjezd připomíná spíš průzkum. Postupujeme rozvážně a co pár metrů zkoumáme tloušťku a charakter ledu. Každá informace je důležitá a nepřestává mě fascinovat, kolik toho lze z ledu vyčíst – pozorujeme vývoj prasklin, zářezů od věřejších bruslařů, proudění a další vlivy na proměny ledu. Podle toho volíme cestu.

Hodně fotíme, abychom dalším bruslařům mohli podat co nejpřesnější zprávy. Mapujeme cestu od Žďákovského mostu na jih, až dorazíme do míst, kde nám už led nepřipadá průjezdný. Zvíkov dnes nedáme,

shodujeme se. Předtím, než se vydáme zpět, nejzkušenější Honza hledá hranici sjízdného ledu. A konečně – chrup – už se koupe!

Snadno a s úsměvem se „vymroží“ po břiše na led. Fotíme, vtipkujeme. Prý mám unikátní fotky – tenhle znalec ledu se totiž řadu let neprobořil. Až ho podezřívám, že to udělal kvůli mně.

DRAHEJ VEJLET

Bruslíme zpět. Vykukuje slunko, podjíždíme opět Žďákovský most, ze kterého Orlický gang házel sudy se svými oběťmi. V tu chvíli netušíme, jak málo bude brzy chybět k tomu, aby v hlubině přibýly další mrtvolky...

Míříme dál na sever. Dle zpráv je tam led znatelně tlustší, přesto povrch pravidelně oťukáváme. Kocháme se výhledem na zámek Orlík, přeskakujeme prasklinu mezi ledovými deskami a vyjíždíme na hladší povrch. Za chvíli si už užíváme vysněné bruslení na vrstvě vody, navíc nás krásně hřejí sluneční paprsky. Požitkářsky kroužíme dokola.

„Měli bychom se začít vracet, abychom zbytek nemuseli doplavat,“ praví Honza. Nepřikládám tomu větší význam, před půlhodinou jsme tudy projeli bez velkých pochybností. Přesto se vracíme – v nohách máme kolem třiceti kilometrů. Jedeme proti sluníčku, fotím siluety bruslařů a kamarádům posílám záběry, k nimž provokativně připsu, že takhle já chudák musím dít v práci. Opět mjíme zámek, čekají nás poslední dva kilometry.

AUTOR. Tomáš Binter před koupelí.

Najednou uslyším zvuk, který už z dneška znám. A sleduju, jak se Radim bez varování propadá. Komponuju v hledáčku koupajícího se bruslaře s rohatou čepicí na hlavě a zámek v pozadí osvětlený nízkým sluncem. To budou fotky!

Za chvíli je Radim zase zpátky na ledu a opět vtipkujeme. Jenomže neuběhne ani minuta a na druhé straně se úplně stejně propadá Honza. Zůstávám sice jako jediný suchý, ale začínám tušit, že to dlouho nevydrží.

Kouknu na foťák a konstatuju: „Kluci, sakra, tohle vypadá na drahej vejlet!“

Za další minutu se Radim propadá znovu. Přestože je to zkušený bruslař a má za sebou už řadu „koupelí“, chladná voda i vylézání ho přece jen stály dost sil a teď už se mu vylézt nedaří. Tohle není dobrý, víme všichni.

Mačkám naposledy spoušť. Chvilí Radima povzbuzujeme, ale nejde to.

KONEC SRANDY.
Dostat se zpátky na led i po krátkém pobytu v chladné vodě stojí mnoho sil. Snímek byl pořízen jen pár chvil předtím, než se požitek z bruslení proměnil v boj o život.

Plazím se po břiše, abych mu podal ruku. Jakmile se mě chytne a zabereme, ozve se další krachnutí. Teď plaveme oba, já s aparátem na krku. Protože jsem lehčí, daří se mi vylézt celkem snadno. Doplazím se pár metrů na světlý, zdánlivě pevný pruh ledu, kde se dá i postavit.

Radim ale pořád plave v mrazivé vodě. Honza mu podává klacek, aby se ho chytl. Chvilí to vypadá nadějně, ale přesto skončí ve vodě oba. Nemohu jim nijak pomoci, tak alespoň hulákám, ať se prolátnou těch pár metrů k „pevnému“ pruhu, na němž stojím. Když se k němu ale dostanou, začíná se s nimi propadat taky.

Průser, ten pruh zjevně není pevný ani trochu.

Okamžitě si lehám, abych rozložil váhu a zavírám foťák do batohu, aby mi alespoň neuplaval. Musíme ke břehu, ty dva kilometry už dneska fakt nedobruslíme.

BYL JSEM BLÍZKO

Břeh se nezdá být tak daleko. Plazím se k němu po břiše, pryč od kluků. Celou dobu spolu komunikujeme, ale optimismus nás už opustil. Po pár metrech plazení se i pode mnou led rozestupuje a propadám se také. Vylézt už se mi nepodaří. Při každém pokusu jen ulomím další kus ledu před sebou.

Stává se ze mě ledoborec. Prolamuju tímhle způsobem kanál ke břehu, zatímco kluci za mnou lámou svoje metry, aby se mohli k mému průplavu napojit. Jde to ukrutně pomalu. V šoku mi voda nepřipadá až tak studená, ale na posledních metrech mi docházejí síly.

Před každým dalším prolomením musím chvíli odpočívat. Spatřím na břehu lidi. Zbývají mi asi dva metry ledu a pak už jen pás nezamrzlé vody, když mi kdosi ze břehu hodí lano a přitáhne mě. Zvládám říct jediné: „Já jsem dobrej, běžte pomoci ostatním!“

Dalších pár minut si už nepamatuju. Paměť se mi vrací ve vyhrátém policejním autě, kde mě svlékají do naha. Překrytý termofolií přelézám na sanitní lůžko, dostávám trochu teplého fízáku – fyziologického roztoku, který se používá jako kapačka. A začínám opět ostře vnímat.

Kromě třesavky mi nic není, nejraději bych do nemocnice nejel. Už teď si vyčítám výjezd záchranářů. Potřebuju se jen trochu ohřát, ale nemám u sebe žádné náhradní oblečení, všechno zůstalo v batohu. V nemocnici se setkávám s Radimem, který jel sanitkou. Dozvídám se, že Honza se odvézt nenechal.

Brzy nás propustí z ambulance na chodbu, dostáváme erární tričko a kalhoty. Nevíme ale, kde jsou naše věci, a jak se odsud dostaneme.

Když na Honzu seženeme číslo, dojde mi, že se mu stejně nedovoláme – než se propadl, nechal mobil ležet na

ledu v ledvince. „Stodola, prosím?“ ozve se překvapivě. Jede pro nás. „A kde jsi vzal telefon?“ ptáme se. „Ohřál jsem se v autě a pak si pro něj doplaval.“

Koukáme do dat z našich chytrých hodinek: 130 metrů plavání a boření se + 25 minut ve vodě o dvou stupních Celsia.

Jsme rádi, že žijeme, a jsme vděční všem, kteří nám při záchraně pomohli. Společně pak filozofujeme nad chybami, kterých jsme se dopustili.

Tahle hrozivá taškařice je i nenahraditelná zkušenost. Můžeme ji předat ostatním, aby se do podobných situací nedostali.

Naštěstí jsme z toho vyvázli celkem dobře.

Když si prohlížím svoje fotky, vybavuje se mi citát slavného válečného fotografa Roberta Capy: „Nejsou-li vaše fotky dost dobré, nebyli jste dost blízko.“

A já tentokrát byl! ●